23 лютого — День Радянської Армії та Військово-Морського Флоту

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

За педагогічні кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, МІСЦЕВКОМУ ТА ПРОФКОМУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ІМЕНІ О. М. ГОРЬКОГО.

№ 7 (475) | Четвер, 19 лютого 1970 року. | Ціна 1 коп. Рік видання 15-й

Краплина до краплини—
Річки в моря впадуть.
Цеглина до цеглини—
Міста ростуть.

Людина до людини—
Колони миру йдуть.
Країна до країни—
Війні не буть!

В. КОЗЛОВ.

Шановні товариші—ветерани громадянської та Великої Вітчизняної війни, колишні воїни Радянської Армії—викладачі, студенти, співробітники інституту!

Гаряче вітаємо вас із святом 52-ї річниці наших доблесних Збройних Сил, бажаємо міцного здоров'я, бойового духу і запалу у кожній справі, яку б ви не робили, нових творчих успіхів на благо рідної Вітчизни!

Ректорат, партком, комітет ЛКСМУ, профком та місцевком.

АРМІЯ-ЗАХИСНИЦЯ

Сьогодні радянський народ відзначає День Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Ось уже більше піввіку стоять наші доблесні Збройні Сили на варті миру і безпеки, надійно захищаючи завоювання Великого Жовтня.

В аннали історії наша армія вписала героїчні немеркнучі сторінки. І в роки громадянської війни, і в роки фашистської навали наші бойові знамена ніколи не схилялися перед ворогом. Легендарні подвиги бійців і командирів Радянської Армії завжди будуть надихати молоде покоління, вчити його беззавітному служінню своєму народові.

Біля колиски нашої прославленої армії-захисниці стояв Володимир Ілліч Ленін. Він надавав виняткового значення обороноздатності нашої країни, закликав берегти і плекати Червону Армію, «як зіницю ока». Важко переоцінити його значення у створенні дисциплінованої боєздатної армії — тієї армії, яку ми маємо сьогодні. Воєнно-теоретична спадщина В. І. Леніна зіграла величезну роль і в розгромі гітлерівських полчищ у роки Великої Вітчизняної війни. Вона завжди буде мати першочергове значення в захисті нашої соціалістичної держави.

Сучасна міжнародна обстановка і високий технічний рівень озброєння вносять глибокі зміни у воєнне мистецтво, вимагають удосконалювати організацію військ і способи ведення бойових дій. І тому сьогодні всі роди військ наполегливо підвищують дисципліну і організованість, безперервно вдосконалюють свою бойову майстерність.

Комуністична партія виховує у радянських воїнів вірність присязі, відданість Вітчизні, вміння переборювати будь-які труднощі.

Радянські люди можуть трудитися спокійно: Збройні Сили надійно охороняють їх мирну працю.

ЩОБ РУКИ НЕ ПАХЛИ ПОРОХОМ...

1941 РІК... Після закінчення медичного інституту двадцятидвохрічна дівчина — дитячий лікар, — готується працювати за призначенням: вислуховувати биття дитячих сердець.

Війна зруйнувала дівочі мрії. Дівчина стає начальником санітарної служби батальйону. Галину Петрівну Користенську, педіатра, війна зробила хірургом.

Сотні поранених, сотні операцій, сотні безсонних ночей. У руках — скальпель, в очах впевненість, на плечах — білий стерильний халат, а під ним пістолет.

Щойно відгримів запеклий бій, ще лунають останні безнадійні ворожі постріли... А для неї бій продовжується — бій за життя поранених. Вмілими руками лікаря Користенської багатьом врятовано життя, втамовано пекучу біль, зроблено вдалу операцію.

Війна вимагала вдосконалювати свою майстерність, переучуватись «на марші». В 1943 році Галина Петрівна йде на курси у фронтовий госпіталь. Тут набуває спеціалізації отоларинголога. А звідси її направляють у пересувний госпіталь армії В. Чуйкова, де надавала невідкладну допомогу бійцям Сталінградського фронту.

Багато воєнних буднів зринають у пам'яті Галини Петрівни, і не один день війни запам'ятався на все життя. Та, мабуть, найбільше — день Перемоги.

Впав Рейхстаг... Вона стоїть на історичній площі. Навколо обгорілі, покалічені дерева, а на них червоні маки полотнищ. І не було в ту хвилину нічого прекраснішого від того кольору — кольору Перемоги.

Невимовно раділи всі, хто дожив до цього дня. І серед бійців-переможців немало було тих, кому врятувала життя лікар Користенська.

Відгриміла війна. Груди капітана медичної служби Користенської прикрасили «Орден Червоної Зірки», медаль «За бойові заслуги», медаль «За перемогу над Німеччиною». Та Галина Петрівна не відразу зняла білий халат: лікарі ще були потрібні. Вона залишається в місті Ерфурті для остаточного виліковування радянських бійців та офіцерів і для надання консультативної допомоги іншим госпіталям.

Лише у лютому 1946-го року — повернення в рідний Київ. Закінчила клінічну ординатуру і одержала вчену ступінь кандидата медичних наук. Працювала старшим науковим співробітником Науково-дослідного інституту оториноларингології.

Зараз доцент Г. Користенська викладає анатомію, фізіологію і патологію органів слуху і мови на дефектологічному факультеті.

Минуле живе в ній, ще довго зринатиме незабутніми рядками. Вона часто виступає із спогадами перед студентами, любляче передає їм свої знання і досвід.

Сидимо у затишній кімнаті деканату. Розмова наша підходить до кінця. І якось не віриться, що ця скромна, ввічлива і така... мирна жінка винесла на своїх плечах п'ять важких воєнних років, від першого до останнього дня війни була солдатом переможного походу Радянської Армії.

—Галино Петрівно, що ви, як учасник Великої Вітчизняної війни, хотіли б сказати нашій студентській молоді?

—Одного тільки хочу... Щоб руки молодих ніколи не пахли порохом!

В. ГРИНЬКО.

ТАК ТРИМАТИ, МЕДСЕСТРИ!

За якістю медичної підготовки наш інститут неодноразово відзначався, як один з кращих серед споріднених вузів. Це результати копіткої і наполегливої роботи викладацького складу курсу, а також тієї допомоги, що подають нам працівники базової лікарні Радянського району, де наші майбутні сестри проходять практику. Система інститут — базова лікарня працює чітко і злагоджено, заняття в лікарні є чудовою практичною школою для наших вихованців. І не буде перебільшенням сказати, що з нашого курсу виходять медсестри майже такої кваліфікації, як і після закінчення медучилища.

Треба зазначити, що останнім часом помітно посилилася увага до наших курсів з боку ректорату та деканатів факультетів (сказане не означає, звичайно, що у нас немає невирішених проблем). Зріс інтерес до свого другого фаху і у студентів. Як свідчення цьому — зросла кількість відмінників. У 1968—69 навчальному році, наприклад, закінчили з відзнакою курси медсестер понад двадцять дівчат. Сьогодні на «відмінно» навчаються 35 студенток.

У день свята Радянської Армії пошлемо ж нашим дівчатам по-військовому лаконічне й чітке побажання: «Так тримати, медсестри!».

В. БЕНЮМОВ,
ст. викладач, кандидат медичних наук.

НА ФОТО (зліва направо): відмінниці медичної підготовки студентки: В. Кец (педагогічний факультет), Т. Коршунова (філологічний факультет), Н. Сухарєва (дефектологічний факультет).

АРМІЙСЬКИЙ У ХЛОПЦІВ ГАРТ

Свіжі у пам'яті враження від служби. Ночами ще сняться армійські друзі, ще кличуть кудись звуки тривог і команд... Вчора стояли вони на чатах безпеки і спокою, куди послав їх народ, а сьогодні вони на студентській лаві — оволодівають наймирнішою професією вчителя...

Майже половина юнаків, котрі вчаться сьогодні на першому курсі дефектологічного факультету, — колишні воїни. Про декого з них — хлопців армійського гарту — нам і хочеться розповісти у переддень свята Радянської Армії.

Микола Книр... Прикордонник. «Наказую приступити до захисту кордону Союзу Радянських Соціалістичних Республік...» Скільки разів, заступаючи в наряд, чув він ці священні слова. І кожного разу наповнені вони були особливим змістом: то вустами командира наказувала Батьківщина — пильнуй, пам'ятай! І він пильнував. 45 подяк має Микола від командування за відмінну службу.

Мабуть, ні в кого не розвинуте в такій мірі почуття обов'язку і відповідальності, як у прикордонника. Це відчуваєш майже фізично, щомиті. Ось ти стоїш у дозорі... Ніч. Темінь. Тиша. А за твоєю спиною мартени і шахти, за твоєю спиною схилились над колисками матері, за своєю спиною — мирна праця твого народу.

Усвідомлене, глибоке відчуття обов'язку — це те, чому в першу чергу вчить армія. Армійский гарт залишається потім на все життя. Його видно відразу в кожному з наших хлопців -армійців. Певна річ, Микола теж повернувся із армії з цим здобутком. Сумлінності і наполегливості у навчанні йому аж ніяк не бракує. Успішно закінчив 1-й семестр. Залюбки веде громадську роботу в гуртожитку.

Олександр Кривонос і Микола Темченко... Коли над Чехословацькою Соціалістичною Республікою нависла загроза реставрації капіталізму, вони опинились на передньому краї. Разом з воїнами країн Варшавського Договору допомагали чеському і словацькому народам відстоювати соціалістичні завоювання. І свою інтернаціональну місію виконали з честю.

Зараз хлопці добре вчаться. Успішно виконують зобов'язання, взяті до ленінського ювілею. Микола — староста групи, відмінник навчання. Олександр закінчив перший семестр на «відмінно» та «добре». До обох тягнуться товариші. Вони завжди у колі друзів.

Володимиру Бондаренку і Миколі Мазуру держава вручила найнадійніший щит і меч— ракетну техніку. Нелегка була служба у хлопців. Проте вони досконало оволоділи складною технікою і незабаром стали прикладом у бойовій та політичній підготовці. За старою доброю «звичкою», сівши на студентську лаву, колишні ракетники подають приклад і у навчанні, у ставленні до товаришів, до свого студентського обов'язку.

Багато на нашому факультеті чудових хлопців, що пройшли у лавах Радянської Армії справжню школу життя. Петро Голуб, Юрій Січевський, Іван Руденко... Всіх не перелічиш. І про кожного можна сказати багато хороших слів.

Валентин САКУН,
студент дефектологічного факультету.

З нових віршів

Володимир ОМЕЛЬЧЕНКО

Сьогодні наші читачі мають можливість познайомитися з новими віршами поета Володимира Омельченка. Воїн-фронтовик, він протягом усіх років навчання на філологічному факультеті (1946—1950) та в аспірантурі при кафедрі української літератури нашого інституту (1950—1953) брав активну участь у роботі літературної студії. У видавництвах республіки вийшло кілька поетичних книг В. Омельченка — «Голос серця», «Верховина», «На всі літа». Зараз В. Омельченко працює доцентом кафедри української літератури Запорізького педінституту і водночас виконує обов'язки заступника відповідального секретаря Запорізького обласного відділення Спілки письменників України.

ОСВЯТА

Знов мені ввижається той бій,
Даль доріг і запах диму
тлінний...
Хліб і вірші в битві світовій
Я носив, мов скарб
дорогоцінний.

Уявляю: крізь пожежі й
кров
Йду вперед тривожний та
упертий,
І в уяві постають ізнов
Ті, кому в піснях повік
не вмерти...

І, як день розсвітне трудовий,
Я новою сповнений жагою—
Хліб і вірші в битві світовій
Освятив я кров'ю молодою.

* * *

Як тиша вечора настане
І десь під музику баяна
Звучить «В лесу
прифронтовом»,
Я бачу знов привали в лісі,
Знайомих лиць знайомі риси
Мені ввижаються кругом.
Я знов вас бачу, побратими,
Із ким дорогами курними
Ділив тривоги фронтові...
Ми всі дивились смерті в вічі:
Ти — ліг в бою, я —падав
двічі,
Та в пісні вічно ми живі.

„Є ПОРОХ У ПОРОХІВНИЦЯХ..."

Напередодні Дня Радянської Армії відбулися змагання з стрільби серед викладачів та аспірантів фізико-математичного факультету. У змаганнях взяли участь біля 20 осіб. Немало серед них було і колишніх воїнів, учасників Великої Вітчизняної війни.

—Є ще порох у порохівницях... —задоволено констатували вони, залишаючи свій мирний «вогневий рубіж».

І дійсно ж бо, — результати стрілецьких змагань непогані. Добряче «прорешетив» свою мішень В. Радзівіл (86 очок із 100 можливих), влучно стріляли Г. Конфорович, Т. Гецько, Б. Пішоха та багато інших.

Найближчим часом збірна команда фізико-математичного факультету буде змагатися зі своїми шефами — курсантами та офіцерами Вищого військового командного училища ім. М. Фрунзе. Змагання відповідальні. Стрільба буде вестися з бойового пістолета «Макарова», та й суперники грізні: як не як, — воїни-професіонали... Тож побажаємо успіхів нашій команді і в цих змаганнях.

НА ФОТО (зліва направо): аспірант В. Анищенко, викладач П. Бережний, викладач Г. Конфорович, інженер О. Федоров на змаганнях у республіканському тирі ДТСААФ.

ДТСААФ

РАДІОТЕХНІКА — ВАЖЛИВО!

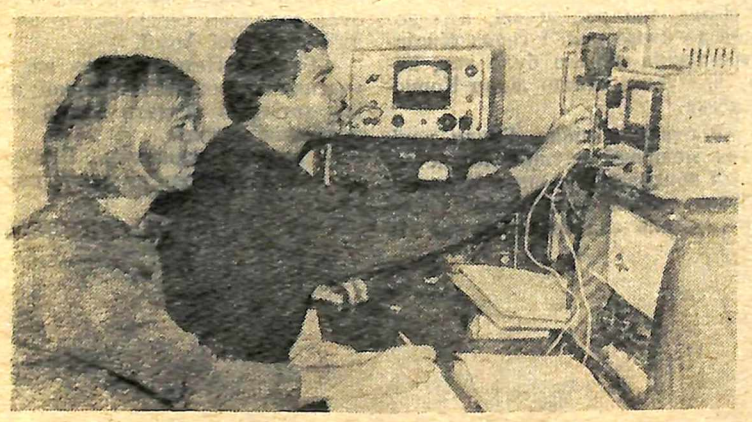

Студенти фізичного відділу фізико-математичного факультету наполегливо вивчають радіотехніку. Це потрібно їм не тільки як майбутнім фахівцям — набуті у стінах вузу знання з радіотехніки стануть у великій пригоді і тим, хто має ще служити в армії.

НА ФОТО: студенти 5-го курсу фізичного відділу Л. Кольцова та А. Сіцинський досліджують характеристики і параметри радіоприймача.

Що можна здійснити в 20 років

Двадцятирічний Михайло Фрунзе командував робітничою дружиною на барикадах Красної Пресні.

Свердлов у двадцять років керував більшовиками Уралу.

Сімнадцять років було Сергієві Мироновичу Кірову, коли йому довірили керувати пропагандистською роботою в Омському комітеті РСДРП.

Галерею Великих Двадцятирічних можна продовжити до безмежності.

Наш календар

ЛЕГЕНДАРНИЙ ПОЛКОВОДЕЦЬ

На початку лютого минуло 85 років з дня народження одного з вірних учнів і соратників В. І. Леніна, видатного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, талановитого полководця і організатора Радянських Збройних Сил Михайла Васильовича Фрунзе (1885—1925).

Війська, якими командував Фрунзе, громили Колчака, уральських і оренбурзьких білокозаків, армію еміра Бухарського. Вершиною таланту М. В. Фрунзе — полководця — був здійснений за його задумом і під його керівництвом блискавичний і повний розгром Врангеля. В. І. Ленін назвав перемогу над Врангелем однією із найяскравіших сторінок в історії Червоної Армії.

Світлий образ М. В. Фрунзе, його коротке, але яскраве життя служить надихаючим прикладом для воїнів Радянської Армії.

На його військово-теоретичних працях вчилися і будуть вчитись багато поколінь захисників нашої Вітчизни.

М. ТРЕТЯК, капітан запасу.

Редактор П. ХРОПКО.

Колектив філологічного факультету висловлює глибоке співчуття старшому викладачеві кафедри української мови Ганні Яківні Довженко з приводу смерті її сина Сергійка.

«За педагогические кадры» — орган парткома, комитета ЛКСМУ, профкома, месткома и ректората Киевского государственного педагогического института им. А. М. Горького. Адреса редакції: м. Київ, бульвар Шевченка, 22/24, кім. 110. Тел. Б-1-90-46 дод. 43.

Зам. 495. м. Київ. Міська друкарня Києво-Святошинського р-ну. Вул. Львівська. 72. **Тираж 1000.**